

Jen dan h mojemu životu

Kaj ti je jen dan naspram pet tisuč devetsto četrdeset i jen dan h mojemu životu? Nič i se. Ak pitam tatu, onda je nič. On dela na placu i dobre zna kaj je količina i kaj bu prevagnule. Ak pitam mamu, onda je se. Pogotove on dan teri zanavek pamtiš jer ti je po nečemu poseban. Prva reč, prvi zub, prvi koraki, prvi rođendan, prvi razred (i to dva put bez ponavljanja)... Sa sreča da to nisu prvi mački pa se ne hičeju h vodu. I tak sam došla do svojega najvažnešega dana, prvoga. Same znam da dan nemreš ni zaobjiti ni preskočiti. Moreš ga jedine prespati, al bi to senek pak bil tvoj dan, jednak važen, jer te kak svetionik vodi h drugi dan. Baš takev je bil moj prvi dan. Skore sam ga cieloga prespala, al sam se tulike o njem naposlušala da mi je najemput same kliker prodelal i lampica se vužgala pa sam se sega zmislila, čak i onoga kaj nišči drugi ni mogel znati...

Bila je srieda, jena vura posle pol noći. Lete je bile na vrhuncu i vruče kak h peklu. Najemput mi je nešči, kak grom z vedra neba, spustil moje gniedzde, moju posteljicu, zaštitu, toplinicu i saf komfor (morti je od tulike vručine same sparil, doj bi ga znal). Postala sam sega zbunjena i splašena. Čula sam mamu su h brige, tatu h panike, a ni babice ni dedeku nisu bili baš si doma. Rekla sam si: se bu bile h najboljšem redu i moram bar ja biti svoja, prirodne opuščena jer senek sam još tu nutre zaštičena. Se su stvari bile već spremne i čakale dost duge h tomu kufreku da su same prek noći počele smrdeti po tuftu, a mama je mislila da drži se konce h svojemi rukami. Tata je najemput postal kak zombi i, normalne, kak pravi mamin sin, pital si mamu kaj sad treba napraviti. „Pak nazovi si sestričnu, babicu i hodite same brze za Zagreb k njoj h bolnicu, kad ste šteli se prek veze. Ne znam kaj fali tu na domačije, na Obračaku? Meni je i moja hiža bila dobra. Viš kak si ti dobre ispal!“ gizdave ga je gledela i popravljala si opravu. Tata i mama su se obliekli h tri sekunde, zeli on tuftasti kufrek, seli h auto i gas za Zagreb. Mama je cielim putem ziehala i gundala kak nije nočni tip (valjda sam zate ja) i zake sam se baš sad zmislila iti van. Tata se je pak peljal tak fletne da sme došli h Zagreb za kulike nam inače treba do Bračaka i normalne da ga je pak zaustanavila policija. Po tate sam se već triput rodila. Sad se bum i četrti, i valjda zadnji. Baš me zanima na kaj se bu zvlačil kad mama više ne bu bila h blaženom stanju. Vožnja je bila jake naporna i, kak sam ostala bez svojega tekučega amortizera, osečala sam saku grabu natem našem ajnc a asfaltu, al sam se mogla podnesti jer sam se veselila kaj bum konačne h žive vidla mamu i tatu. H liftu, dok su se

peljali na četrti kat h rodilište, mama se je same gledela h on veliki špigelj i ni se mogla načuditi kak još uvek fletne zgledi, kak joj se splatile kaj je same biciklina terala, senek kaj se sele zgražale da to more fest detetu naškoditi. Al je molila Bogeka da sele ima praf, kad je prorekle da bu curica jer niske nosi. Tata ju je, normalne, moral poslikati (baš se pitam e to nasledne) i namestila je trbuh na kojem se je još videl crtež z onemi točkicami; dugim vuhima, tankem vratem, trbuhem kak vura i malim nogicami i rukami kaj joj ga je ščera načrčkal moj mali bratić i ispod napisal moje cienjene buduće ime. Joj, ak bum tak zgledala, onda još nejdem van i to ziher, morali se buju fest pomučiti. I jesu se, cielu noč, do skore pol dana. Nikakve inekcije nisu baš pomagale, a ne znam e je kaj i mamine viežbanje pilatesa po ciele dane kaj značile nane velike lopte. Trebala je viežbati nane male ovalne jer joj je same babica pomogla kad se hitila na njen trbuh kak na loptu za ragbi posle čega sam mam zišla van. Al su prie toga tatu sterali van da se ne bi morti, siromak, zrušil h nesvest. Kak sam bila dost fit, liepe sam zletela čez on vuski, koščati, kmični tunel de se nisam štela preveč zadržavati, neka me klaustrofobija puti prijela. Kad sam došla h onu mrzlu i stranjsku sobu h tere se se bleščile, štela sam prejti nazaj h onu kmicu. Nisam si mogla več nič pomoči pa sam se same počela jake bečati. Čula sam ih kak su govorili da je to dober znak pa sam se nastavila jače rožđiti. Kad su me deli mame h krile, mam sam se prestala tuliti. Pri nje je bile tak tople i mefke i da sam to znala, odavne bi bila prešla čez on klaustrofobičen tunel. Onda je pak bil na redu foto-sejšn (ziher je nasledne). Usliedile su slike h sikakvim pozam. Ja h zraku z pupčanu vrpcu, na mame na trbuhu z neakvu cevčicu h nosu, na mame pri ličeku, z babicu tera igra ragbi, z glavnem doktorem teri je mami rekel kak ima liepe zelene oči posle čega se je mam bila porodila. A doj je mene kaj pital? Bi se bila male zrihtala za naslikavanje. Dobre da sam prirodne fotogenična. Nisam mogla verovati kak sam mogla, več prvoga dana, biti nekomu tak važna, onak sa zobličena, zgužvane, krvave, sluzave kože i, još k tomu, z onu kvrgu na glave od onuga tunela. Onda me pak babica zela, odmotala z ružičaste plahte, polievala h sudoperu z vodu, pehala po kože, stalne neke mierila, gurala mi pak neku ciev h nos, zdigala, vagala i neke furt zapisavala. Gruntala sam si: konačne je gotova. Kad za pet minut je pak se to ponovila. Najemput je rekla: „Apgar 10 kroz 10, prava odlikašica!“ H tomu času sam skužila da je ocena jake važna. Mama je bila jake ponosna na me, i na se, normalne, jer joj se splatile se one šopanje z vitamini, minerali, folnu kiselinu i neakvim omega-3 masnim kiselinama, al joj je svekrva morala spoteknuti da je to se zbog njenoga špinata i sikakve zelenjave i domače svinjske masti tera je pak dobila na glasu. Posle me je babica nalickala z neku kremu, liepe obliekla i odnesla h neku prostoriju de su bili si

nekak k meni slični. Zakaj su se oni još navek tulili? Kaj ne znaju da je ocenjivanje gotove? Nisam znala kaj sad bi pa sam se počela nazaj tuliti i ja. Posle toga su mi tutnuli neku flašicu bielkaste tekučine od tere sam po cajtu zaspala. Zbudila sam se od droncanja h nekakvi bieli kolica h teri su nas po dugem hodniku nekam peljali. Z menu su bile još tri, kak kruh, male štruce od terih mi jena nije dala mira. To je bil on najvekši dečec h rodilištu kaj se rodil mam posle mene i teri je mam zgledal fest pameten. Več su mu i lasi bili zrasli, tak je bil napreden. Sirota njegova mama, sigurne ju je žgaravica pekla kak vrag. Trabunjal mi je kak sad zna da decu ne nosiju rode. Pak ja sam to znala dok sam još pri mame h trbuhu bila, sam vidla h one priče teru mi je mama kupila kaj mi bu čitala kad bum došla doma. Tuka tukasta, baš je pameten, a ja k tomu ciela čelava. Tak sam se znervirala i dobre da su babice već napamet znale čije je čije diete, bez gledenja broji na plastična narukvica kaj sme imeli mi i naše mame iste. Al ja bi bila skužila da su me k krive mame deli (i ona bi, kaj ne bi?). Brze sam se smirila jer mi je mama dala neku žmahnu bielkastu tekučinu od tere sam mam bila zaspala. Za nju sam se morala jake pomučiti jer nije bila h one flašice, al se bum drugi put već trudila vleči kaj nem morala onu GMO piti. Posle sam se našla h nekakve sobice. Došli su moji, njih osem (zate je i bila tak mala). Normalne, tata, jena i druga baka, jen i drugi deda, teta, normalne, jena i druga, i moj mali bratič, slikar naivac. Ne znam kak su mogli opče dojtj jer je sikut po hodniku pisale da su zabranjene posete zbog nekakvoga virusa. Ne znam e to liepa rieč otpira vrata ili ak su dobre z mašču podmazana. Liepe me vučiju mam od prvoga dana. Al nek, meni je bile liepe h te sobice i stiskala sam se k tate kak priljepek dok su me drugi gladili z rukami kak hobotnice z kraki i se je dišale na ljubaf. S druge sobe polek, de su bile babice, se je dišale na mito i korupciju, tursku kavu i babičine zagorske štruklje. Sam Bog kaj su moje dvie babice još navek tak fletne i mam ih od jutra počele sukati. Kad su moji prešli doma, molila sam Bogeka da i ja pem brze za njimi, kaj nem još onu žuticu pobrala i to od onuga dečeca, sega zaraščenoga kak Elvis Prisli, kralja pameti, na teroga se baš se prijemlje.

Moje nagle izlaženje z tople čahure nas je se fest zdrmale kak jen ogromen potres i ispremešale veselje z boli. H te lepeze osečaja svojega prvoga dana, redu tulenja, pehanja, hranjenja, spanja, preslačenja, posete najmilijih, zadovoljne sam pak zaspala. Držala sam se recepta da je srečna beba h isti mah i srečna mama, makar to značile da bum spala kak beba tera se budi baš sake dvie vure jer nigdar ni tak bilo da ni nekak bilo, pak ni vezda ne bu da nam nekak ne bu.

Laura Završki, 2. G